

Білосніжка

Юрій Гундарів

Повертаючись додому "городами", щоб трішки скоротити маршрут, із вщент заповненими пакетами, вона несподівано зупиняється перед новим скляним двоповерховим прямокутником, на козирку якого весело посміхаються різнокольорові літери: "Майстерні сучасного танцю".

Завтра їй виповнюється аж п'ятдесят вісім років... Хоча більше сорока п'яти ніхто ніколи їй не давав. Білява, тендітна, рухлива, із кирпатим носиком, вона гордо, як титул, несла отримане ще у третьому класі ім'я — "Білосніжка". У тому самому третьому класі почала танцювати — на святкових вечорницях, на конкурсах, потім в інституті, навіть на третьому місяці вагітності... Їй не треба було щось вдруге пояснювати. Гумові ніжки, здається, самі чекали на команду до руху!

А потім почалося доросле життя. Народження сина. Розлучення. Точніше, розлучення, а вже через буквально пару місяців народження. Ще один, як кажуть, громадянський шлюб. Ще один — уже і не шлюб, а так, пародія... І все. Як казав один відомий політик, і крапка. А паралельно — маленька, після розміну, квартирка на останньому поверсі. Коляска з дитиною, яку треба пхати нагору під час хронічного ремонту ліфта. Маленька посада. Маленька зарплата. Маленькі надії...

Вже п'ятдесят вісім!

Завтра під вечір мали прийти гості. Однокласниця. А ще сусідка. Міг би бути й син, але він уже третій рік працює за кордоном.

Та ось вона у великому світлому танцювальному залі.

— Так, ставимо на підлогу сумки і роздягаємося! — далеко, ніби уві сні, лунає дзвінкий голос головної танцювальної майстрині, потужної й водночас легкої, нібито повітряна кулька.

— Що обираємо — класику, вальс там, чи брейк?..

— Брейк, — швидко вимовляють її губи.

— Бачу, ви займалися танцями...

Вона киває головою, щоби не заплакати.